Κυριακή προ των Φώτων: Ερμηνεία Αποστολικού αναγνώσματος (Συμεών Κούτσας, Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Δεκεμβρίου, 2017

(Β΄ προς Τιμόθεον 4, 5-8)

«Τέκνον Τιμόθεε, νήφε εν πάσι, κακοπάθησον, έργον ποίησον ευαγγελιστού, την διακονίαν σου πληροφόρησον. Εγώ γαρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε. Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειταί μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, όν αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την ***επιφάνειαν*** *αυτού».*

«Παιδί μου Τιμόθεε, πρόσεχε άγρυπνα σε όλα. Κακοπάθησε, κάνε έργο ευαγγελιστή, εκπλήρωσε τη διακονία που σου ανατέθηκε. Όσο για μένα, ήρθε η ώρα να χύσω το αίμα μου σπονδή στον Θεό, κι έφτασε ο καιρός ν' αναχωρήσω από τον κόσμο. Αγωνίστηκα τον ωραίο αγώνα, διέτρεξα τον δρόμο ως το τέλος, φύλαξα την πίστη. Τώρα πια απομένει για μένα το στεφάνι της δικαιοσύνης, που ο Κύριος, ο δίκαιος κριτής, θα μου αποδώσει εκείνη την ημέρα. Και όχι μόνο σ' εμένα, αλλά και σ' όλους εκείνους που θα έχουν αγαπήσει την ***επιφάνειά του****».*

Μια από τις αρχαίες ονομασίες της εορτής των **Φώτων** είναι και το όνομα **Επιφάνεια**. Ο τίτλος αυτός αποδόθηκε στη **βάπτιση του Κυρίου** διότι, όπως παρατηρεί **ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος**, «*φτάνοντας στον Ιορδάνη έδειξε σε όλους τους ανθρώπους τη συγκατάβαση της ευσπλαχνίας του. Την ώρα εκείνη ήρθε και φωνή του Πατέρα από τον ουρανό. Αλλά και το Πνεύμα ήρθε κι έμεινε επάνω του, και έτσι* ***επεφάνη η ομοούσια Τριάδα****».* Και σε άλλη ομιλία του ο ίδιος Πατήρ επανέρχεται στο θέμα και λέει: «*Τίνος ένεκεν ουχί η ημέρα καθ' ήν ετέχθη, αλλ' η ημέρα καθ' ην εβαπτίσθη επιφάνεια λέγεται; Επειδή ουχ ότε ετέχθη, τότε πάσιν εγένετο κατάδηλος, αλλ' ότε εβαπτισάτο* ». Δηλαδή: «Για ποιο λόγο ονομάζεται επιφάνεια όχι η ημέρα κατά την οποία γεννήθηκε, αλλά η ημέρα κατά την οποία βαπτίσθηκε; Επειδή **δεν έγινε σε όλους εντελώς φανερός όταν γεννήθηκε, αλλά όταν βαπτίσθηκε**».

Η σημερινή Κυριακή ονομάζεται «**πρό των Φώτων**» επειδή προηγείται από τη μεγάλη Δεσποτική εορτή. Είναι φυσικό, λοιπόν, και τα αναγνώσματά της να έχουν κάποια σχέση με το θέμα της εορτής. Το **αποστολικό ανάγνωσμα** της ημέρας έχει

ληφθεί από την **Β΄ προς Τιμόθεον επιστολή του Παύλου**. Διαβάζοντας το μας δίνει την εντύπωση πως είναι άσχετο με το περιεχόμενο της εορτής. Ωστόσο, φτάνοντας στο τέλος του ιερού κειμένου, βλέπουμε να περιέχεται η λέξη «**επιφάνεια**». Η ύπαρξη ακριβώς αυτής της λέξης, που εκφράζει το νόημα της εορτής της βαπτίσεως και απετέλεσε ένα από τα αρχαία ονόματά της, φαίνεται πως συνετέλεσε, ώστε η εν λόγω περικοπή να επιλεγεί ως αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής των Φώτων.

Η Εκκλησία, όπως παρατηρεί ένας σύγχρονός μας σοφός επίσκοπος, εκλέγει και καθορίζει τις αποστολικές και ευαγγελικές περικοπές, που διαβάζονται στη θεία Λειτουργία, παρακινούμενη από διάφορες αιτίες. Άλλοτε είναι το ίδιο το εορταζόμενο πρόσωπο ή το γεγονός, για τα οποία γίνεται λόγος στα ιερά κείμενα. Άλλοτε ένα περιστατικό της Καινής Διαθήκης, που έχει κάποια σχέση και αναλογία με την εορτή της Εκκλησίας. Άλλοτε και μία μόνο λέξη, που βρίσκεται στο ιερό κείμενο και που θυμίζει την εορτή της Εκκλησίας, είτε αν αυτή πέρασε είτε αν έρχεται. Το τελευταίο αυτό συμβαίνει, όπως αναφέραμε, με το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα.

5. «*Τέκνον Τιμόθεε, νήφε εν πάσι, κακοπάθησον, έργον ποίησον ευαγγελιστού, την διακονίαν σου πληροφόρησον*».

Η Β΄ προς Τιμόθεον επιστολή του αποστόλου Παύλου είναι μια από τις τρείς λεγόμενες **ποιμαντικές επιστολές του**, στις οποίες, ανάμεσα στα άλλα, θίγονται και πολλά ζητήματα τα οποία αναφέρονται στα **καθήκοντα και τις υποχρεώσεις των ποιμένων** της Εκκλησίας. Κατ’ εξοχήν ποιμαντικού χαρακτήρα είναι και το σημερινό μας ανάγνωσμα.

Ο Παύλος γράφει στον μαθητή του Τιμόθεο, επίσκοπο και συνεχιστή του έργου του στην Έφεσο, και του απευθύνει στον παρόντα στίχο τέσσερις ιδιαίτερης σημασίας παραγγελίες. Η πρώτη είναι η **πνευματική εγρήγορση** με την οποία όφειλε να είναι οπλισμένος ο Τιμόθεος κατά την ενάσκηση της ιερής αποστολής του. Ο ποιμένας είναι ανάγκη να «νήφει», να γρηγορεί και να προσέχει, ώστε οι διάφορες παγίδες και πειρασμοί του σατανά να μην τον εκτρέψουν από το ποιμαντικό του χρέος. Πρέπει να επαγρυπνεί συνεχώς για τους αδελφούς του, των οποίων τη σωτηρία εμπιστεύτηκε ο Θεός στην ποιμαντική του φροντίδα.

Η δεύτερη παραγγελία αναφέρεται στο **πνεύμα κακοπάθειας** που θα πρέπει να διακρίνει τον εργάτη της Εκκλησίας. Αν οποιαδήποτε ανθρώπινη προσπάθεια προϋποθέτει διάθεση αγωνιστική και καταβολή κόπων και θυσιών, πολύ μεγαλύτερο αγώνα και πολύ περισσοτέρους κόπους απαιτεί το έργο του Θεού, που αναλαμβάνουν να υπηρετήσουν οι ποιμένες της Εκκλησίας. Κάθε εργάτης, λοιπόν, του Ευαγγελίου, που αποβλέπει στην ορθή και πιστή εκπλήρωση του καθήκοντός του οφείλει να

αναμένει και θλίψεις και ταλαιπωρίες, τις οποίες θα υπομένει με τη δύναμη του Χριστού και θα αντιμετωπίζει καρτερικά με την παράκληση που χαρίζει στις αγωνιζόμενες ψυχές το Άγιο Πνεύμα.

Ο Τιμόθεος προτρέπεται, τρίτον, **να ασκήσει έργο ευαγγελιστή**. Η φροντίδα για τη διάδοση του Ευαγγελίου θα πρέπει να αποτελεί το κύριο έργο των εκκλησιαστικών ποιμένων. Την ίδια παραγγελία με πολλή έμφαση έδωσε ο Απόστολος στον Τιμόθεο και λίγο ενωρίτερα, στην αρχή του παρόντος κεφαλαίου (στιχ. 1): «*κήρυξον τον λόγον*».

Σύμφωνα με την τέταρτη παραγγελία ο Τιμόθεος όφειλε «***να πληροφορήσει τη διακονία του***». Ήταν «*διάκονος Ιησού Χριστού*» (Α΄ Τιμ. 4, 6)· είχε λάβει «*χάρισμα*» «*μετά επιθέσεως των χειρών του πρεσβυτερίου*» (Α΄ Τιμ. 4, 14). Έπρεπε, λοιπόν, να φέρει σε πέρας την εκκλησιαστική αυτή διακονία που του είχε ανατεθεί. Η έννοια του ρήματος «*πληροφορώ*» εδώ είναι **εκπληρώνω και ολοκληρώνω**. Όποια κι αν είναι τα εμπόδια, όσες κι αν είναι οι δυσκολίες, οι παγίδες του διαβόλου και οι αντιδράσεις των πονηρών ανθρώπων, οι ποιμένες της Εκκλησίας έχουν χρέος να ασκούν το έργο που τους ανέθεσε ο Θεός με ζήλο και επιμέλεια, έχοντας βαθιά συνείδηση πως το έργο τους δεν είναι εξουσία ή ηγεμονία αλλά «*έργον διακονίας*» (Εφ. 4, 12)· πως δεν είναι άρχοντες και εξουσιαστές αλλά **διάκονοι** και **υπηρέτες**.

6. «*Εγώ γαρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε*».

Από τον παρόντα στίχο ο Παύλος στρέφει τον λόγο στον εαυτό του. Η αναφορά αυτή δεν είναι άσχετη με τα όσα έχει ήδη γράψει. Αντίθετα, με ένα ακόμη επιχείρημα που αντλεί από την προσωπική του ζωή θέλει να αιτιολογήσει τις προτροπές που απηύθυνε στον προηγούμενο στίχο.

Ο Απόστολος γράφει προς τον Τιμόθεο περί τα τέλη της ζωής του. Με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος έχει τη δυνατότητα να **προβλέπει το μαρτυρικό θάνατό του** που ήταν χρονικά πολύ κοντά. Ακριβώς το μυστήριο του θανάτου του και τη σημασία του εκφράζοντας, μετέρχεται **δύο εικόνες** που του είναι ιδιαίτερα προσφιλείς και που έχει ήδη χρησιμοποιήσει στην προς Φιλιππησίους επιστολή του (2, 17· 1, 23). Η **πρώτη** είναι εκείνη της **σπονδής** που προσφερόταν κατά την ώρα των θυσιών. Όπως ακριβώς έχυναν επάνω στις θυσίες σπονδές οίνου, νερού ή λαδιού (Εξ. 29, 40· Αριθμ. 15, 1-10· 28, 7), έτσι και το αίμα του Αποστόλου έμελλε να χυθεί σπονδή στον Ιησού Χριστό κατά την ώρα της μαρτυρικής του θυσίας. Ο Παύλος προτιμά το σπένδομαι από το θύομαι, επειδή το πρώτο δηλώνει κάτι μεγαλύτερο και ιερώτερο. «*Της μεν γαρ θυσίας*», παρατηρεί ο **Οικουμένιος**, «*μέρος τι μόνον τω Θεώ εις θυμίαμα αφιερούτο, η δε σπονδή άπασα αυτώ αφιέρωτο*». Δηλαδή: «Στη θυσία (κατά τον παλαιό νόμο) ένα μέρος μόνο αφιερωνόταν σαν θυμίαμα στο Θεό (επειδή μέρος από αυτήν έπαιρνε και ο ιερεύς που την προσέφερε)· αντίθετα η σπονδή ήταν

αφιερωμένη στον Θεό ολόκληρη».

Η **δεύτερη** εικόνα είναι εκείνη της **αναχώρησης**, εμπνευσμένη ίσως από το καράβι που λύνει τα παλαμάρια του και ξεκινά για το ταξίδι του ή ακόμη από τους στρατιώτες που μαζεύουν τις σκηνές και διαλύουν το στρατόπεδό τους.

Η αναφορά αυτή του Παύλου, όπως είπαμε, στη έξοδό του από τον παρόντα κόσμο, θέλει να υπογραμμίσει τη σημασία των παραγγελιών που απηύθυνε προς τον Τιμόθεο στον προηγούμενο στίχο. Όταν μερικοί - και μάλιστα κορυφαίοι - εργάτες του εκκλησιαστικού αμπελώνα φεύγουν, όσοι απομένουν οφείλουν να εντείνουν ακόμη περισσότερο τις προσπάθειες τους, προκειμένου να αχθεί σε πέρας, στην ολοκλήρωση, το έργο του Θεού. Όσο λιγότερα χέρια υπάρχουν για το έργο, τόσο πιο δραστήρια θα πρέπει να κινούνται, ώστε να το προφτάσουν.

Ας σημειώσουμε ακόμη τον τόνο με τον οποίο ο Απόστολος ομιλεί για το επικείμενο μαρτυρικό τέλος του. Είναι **τόνος χαρούμενος, γεμάτος ελπίδα και προσδοκία**. Όλος ο βίος των Αγίων είναι **μνεία θανάτου και πορεία προς τη ζωή**, μέχρι την ώρα που θα πραγματοποιήσουν **το μεγάλο πέρασμα από τον παρόντα κόσμο της ματαιότητας και της φθοράς στον κόσμο της ανάπαυσης, της χαράς και της δόξας**. Ο μεγάλος πραγματικά πόθος που φλόγιζε την αποστολική καρδιά του Παύλου -έρωτας σφοδρός κι αληθινός- ήταν το «*αναλύσαι και συν Χριστώ είναι*» (Φιλ. 1, 23).

7. «*Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα*».

Πληροφορώντας ο απόστολος Παύλος τον πιστό μαθητή του για το επικείμενο μαρτυρικό τέλος του, προχωρεί και σ’ έναν επιγραμματικό **απολογισμό του αποστολικού του έργου**. Το τι ώθησε τον Παύλο σ’ αυτό είναι εύκολο να εννοήσουμε: **πρόθεση του Αποστόλου δεν είναι να καυχηθεί και να περιαυτολογήσει, αλλά να παρηγορήσει τον μαθητή του για να μη λυπείται από τη στέρηση του διδασκάλου του και ακόμη για να μην πτοείται από τα εμπόδια, τις δυσκολίες και τους πειρασμούς που κι εκείνος έμελλε να δοκιμάσει κατά την ενάσκησή της ιερής αποστολής του**.

Τόσο στα ιερά Ευαγγέλια όσο και στις επιστολές του Παύλου συχνά συναντούμε τις έννοιες του «***αγώνα***» και του «***δρόμου***». Παρμένες από την αθλητική ζωή, καλούνται να εκφράσουν εικονικά και το μυστήριο της εν Χριστώ ζωής, έναν άλλο αγώνα πνευματικής τάξεως που διεξάγουν οι χριστιανοί στο όνομα του Χριστού κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής τους.

Ο «*καλός αγών*» (βλ. και Α΄ Τιμ. 6, 18) εδώ του Παύλου δεν είναι απλώς η χριστιανική ζωή που αφορά γενικά όλους τους χριστιανούς. Είναι κυρίως το **έργο**

της διαδόσεως του Ευαγγελίου, το οποίο είχε κληθεί να διακονήσει ο απόστολος Παύλος. Η ζωή του λειτουργού της Εκκλησίας και του εργάτη του Ευαγγελίου -αλλά γενικά και του κάθε χριστιανού- είναι ζωή αγώνα, κόπου και θυσιών. Το Ευαγγέλιο δεν κηρύσσεται παρά «*εν πολλώ αγώνι*» (Α΄ Θεσσ. 2, 2), και **στη βασιλεία του Θεού δεν εισέρχεται κανείς παρά με αγώνα και κόπο**. Η εντολή του Κυρίου είναι: «*Αγωνίζεσθε εισελθείν διά της στενής πύλης*» (Λουκ. 13, 24).

Ανάλογη είναι και η **δεύτερη έννοια του «*δρόμου*»**, την οποία και αλλού χρησιμοποιεί ο Απόστολος (βλ. Πραξ. 20, 24· Α΄ Κορ. 9, 24· Φιλ. 3, 14). Τελείωση του δρόμου μπορούμε να εννοήσουμε την ολοκλήρωση της αποστολής που του εμπιστεύτηκε ο Θεός, δηλαδή τον **ευαγγελισμό των εθνών**. Επίσης -αυτό φαίνεται πιο πιθανό- την πορεία της χριστιανικής τελειώσεως, που συνίσταται στην ενσάρκωση των θεοποιών αρετών και τη μετοχή στη ζωή του Χριστού· «*τον εις Θεόν τους τρέχοντας φέροντα, τον της αρετής*», όπως παρατηρεί ο Ζιγαβηνός.

Ένα **τρίτο** που ομολογεί ο Απόστολος, είναι ότι τήρησε και την **πίστη** («*την πίστιν τετήρηκα*»), δηλαδή την φύλαξε. Μέσα στις τρικυμίες και τις θύελλες της αποστολικής του ζωής ο Παύλος έμεινε ακλόνητος, «*τη πίστει τεθεμελιωμένος και εδραίος και μη μετακινούμενος από της ελπίδος του ευαγγελίου*» (Κολ. 1, 23). Η έννοια της τήρησης της πίστεως εμπεριέχει ασφαλώς και το στοιχείο της **υπεράσπισής της από οποιονδήποτε εχθρό της**. Η ευαισθησία του αποστόλου Παύλου προς τη κατεύθυνση αυτή ήταν πολύ μεγάλη. Την εκφράζει με πολλή έμφαση στην ακροτελεύτια έκκληση που απευθύνει πάλι τον Τιμόθεο στην πρώτη επιστολή του (6, 20-21).

8. «*Λοιπόν απόκειταί μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, όν αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού*».

Τον ίδιο σκοπό, δηλαδή την **παρηγορία** και **ενίσχυση** του Τιμοθέου, υπηρετούν και τα όσα γράφει στον παρόντα στίχο ο απόστολος Παύλος.

Ο Κύριος, όντας κριτής δίκαιος, θα ανταμείψει με το αμαράντινο στεφάνι της δικαιοσύνης κατά την ένδοξη εκείνη ημέρα της κρίσεως τους αγώνες και τους κόπους του μεγάλου Αποστόλου του. Ως «***δικαιοσύνη***» εδώ θα πρέπει να εννοήσουμε, όπως ερμηνεύει ο **άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος**, γενικά την **αρετή**. Τα ρήματα «*απόκειται*» και «*αποδώσει*», που το πρώτο σημαίνει έχει ετοιμαστεί, φυλάσσεται, και το δεύτερο εμπερικλείει την έννοια της αποδόσεως του στεφανιού ως χρέους και οφειλής, διατρανώνουν την ακλόνητη βεβαιότητα του Παύλου στη δικαιοκρισία του Θεού και αποκαλύπτουν τη **δύναμη της ελπίδας** του «*της αποκειμένης εν τοις ουρανοίς*» (Κολ. 1, 5).

Το στεφάνι της δικαιοσύνης και τη βασιλεία των ουρανών, παρατηρεί ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ονομάζει ο Θεός, από συγκατάβαση στην ασθένειά μας, μισθό και αμοιβή των κόπων μας (βλ. Ματθ. 20, 8), για να μας παρακινήσει περισσότερο στο να εργαζόμαστε τις εντολές του. Εμείς όμως, από την πλευρά μας, θα πρέπει να τα θεωρούμε χάρη και δωρεά και όχι μισθό και οφειλή. «*Ουκ έστι μισθός έργων*», γράφει και ο **άγιος Μάρκος ο Ασκητής**, «*η βασιλεία των ουρανώ, αλλά χάρις Δεσπότου, πίστοις δούλοις ητοιμασμένη*».

Η αγάπη του Απόστολου για όλους τους αγωνιζομένους πιστούς και η επιθυμία του να στηρίξει τον αγαπημένο μαθητή του τον παρακινούν να βεβαιώσει στη συνέχεια ότι ο «*στέφανος της δικαιοσύνης*» θα δοθεί όχι μόνο στον ίδιο, αλλά και σ' όλους εκείνους που θα έχουν αγαπήσει τη δευτέρα και ένδοξη παρουσία του Χριστού. «*Αγαπά την επιφάνεια του Δεσπότου*», παρατηρεί ένας αρχαίος ερμηνευτής, «*εκείνος ο οποίος ακολουθεί τους νόμους του και πολιτεύεται σύμφωνα με αυτούς*». Είναι **γνώρισμα των αγίων και εναρέτων ψυχών να ποθούν την επιφάνεια του Κυρίου**. **Να ζουν με τη γλυκιά ελπίδα να εισέλθουν στη βασιλεία του και ν' ατενίσουν το φως του προσώπου του**. «***Επιφάνεια***» είναι **η δευτέρα παρουσία του Χριστού**, που ονομάζεται έτσι «*διά το επάνω φαίνεσθαι και άνωθεν ανατέλλειν*», όπως εξηγεί ο **Χρυσόστομος**. Δηλαδή, επειδή μέλλει να φανεί επάνω και να έλθει από τους ουρανούς.

Ατελείωτες γενιές χριστιανών έζησαν με την ελπίδα και τον πόθο της επιφάνειας του Κυρίου. Πίστη ακλόνητη στην καρδιά τους, «ο Κύριος εγγύς» (Φιλ. 4, 5). Ικεσία φλογερή στα χείλη τους, «*ναι, έρχου Κύριε Ιησού*» (Αποκ. 22, 20). Έζησαν εδώ στον κόσμο «*ως πάροικοι και παρεπίδημοι*» (Α΄ Πέτρ. 2, 11), επιποθώντας μια ώρα ενωρίτερα να ευρεθούν στην αληθινή και ουράνια πατρίδα τους, στους πατρικούς κόλπους του Θεού και Πατέρα τους. Προσηλωμένοι αταλάντευτα στην επαγγελία της αιώνιας ζωής που έδωσε ο ίδιος ο Κύριος (Α΄ Ιω. 2, 25), πορεύτηκαν την ατραπό της παρούσας ζωής υπακούοντας στον αιώνιο Ευαγγέλιο (Ρωμ. 10,16· Β΄ Θεσσ. 1, 18) και λευκαίνοντας τις στολές τους «*εν τω αίματι του αρνίου*» (Αποκ. 7, 14).

Στην εποχή μας, πολλοί από εμάς τους σημερινούς χριστιανούς, αιχμαλωτισμένοι από τα σχήματα και το πνεύμα του κόσμου, κινδυνεύουμε να χάσουμε από τα μάτια μας το όραμα της βασιλείας του Θεού. «*Αφορώντες*» πολύ λίγο ή και καθόλου «*εις τον της πίστεως αρχηγόν*», χάνουμε την ελπίδα και την υπομονή, εφόδια απαραίτητα στη διεξαγωγή του χριστιανικού αγώνα (Εβρ. 12, 1-2). Έτσι, αντί να προσβλέπουμε στο στεφάνι της δικαιοσύνης και να περιμένουμε με λαχτάρα την «επιφάνεια» του Κυρίου, αναζητούμε αποκατάσταση και ευτυχία στα σχήματα του κόσμου, που κατά κανόνα διαμορφώνονται και

λειτουργούν αυτονομημένα από το θέλημα του Θεού και υποταγμένα στη φθορά και την αμαρτία. Κινδυνεύουμε να ξεχάσουμε τη εμπειρία των πρώτων αδελφών μας, όπως μας την περιγράφει η θαυμάσια προς Διόγνητον επιστολή: Οι χριστιανοί «*πατρίδας οικούσιν ιδίας αλλ' ως πάροικοι Εν κόσμω οικούσιν, ουκ εισι δε εκ του κόσμου Παροικούσιν εν φθαρτοίς, την εν ουρανοίς αφθαρσίαν προσδεχόμενοι*».

Υπογραμμίζοντας την αναγκαιότητα ενός εσχατολογικού επαναπροσανατολισμού, αυτό **δεν σημαίνει ότι μας είναι επιτρεπτό ως χριστιανοί να υποτιμούμε την παρούσα ζωή**. Είναι ιδιαίτερα διδακτική στο σημείο αυτό η σκέψη του αποστόλου Παύλου, όπως μας παρουσιάζεται στο σημερινό ανάγνωσμα.

Ο Παύλος δεν μας οδηγεί ούτε σε υποτίμηση των παρόντων, χάριν κάποιου άλλου μελλοντικού κόσμου, ούτε σε μια αυτονομημένη και αυτοκαταξιούμενη θεώρηση της ιστορίας. Παρά τη φαινομενική αντίθεσή τους, ιστορία και έσχατα, παρούσα και μέλλουσα ζωή, συνδέονται στενά με την ταυτόχρονη προβολή του αγώνα που ο ίδιος διεξήγαγε και της επιφάνειας του Κυρίου προς την οποία με ακλόνητη ελπίδα προσβλέπει. Βέβαια το κέντρο βάρους πέφτει στο δεύτερο, την εσχατολογική επιφάνεια του Χριστού. Όμως **αυτή δεν έρχεται χωρίς την προϋπόθεση του πρώτου, δηλαδή τη διεξαγωγή του «*καλού αγώνα*»**.

Αν και φθαρτή και πρόσκαιρη η παρούσα ζωή, εν τούτοις **συνιστά τη μόνη δυνατότητα για τελική και πλήρη καταξίωση της ανθρώπινης ύπαρξης**. Από τον αγώνα που διεξάγουμε εδώ στο όνομα του Χριστού θα εξαρτηθεί η αιώνια σχέση μας με τον Κύριο της δόξης. Αυτό σημαίνει πως κάθε στιγμή της πρόσκαιρης αυτής ζωής αποκτά τεράστια σημασία, όχι βέβαια σαν αυτονομημένη βίωση του παρόντος, αλλά ως «καιρός» -ως δυνατότητα δηλαδή και ευκαιρία (βλ. Γαλ. 6, 10· Εφ. 5, 16· Κολ. 4, 5)- που μας προσφέρεται για αγώνα.

Είναι φανερό, κατά συνέπεια, ότι **ο Παύλος στέκεται καταφατικά απέναντι στη ζωή και τις πραγματικότητες του παρόντος κόσμου υπό την έννοια ότι συνιστούν το μοναδικό μέσο με το οποίο διαμορφώνουμε τις προϋποθέσεις για την αιωνιότητα της επιφανείας του Κυρίου.**

Συμπεραίνοντας, λοιπόν, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι ο απόστολος Παύλος έρχεται σήμερα να μας υποδείξει **το βαθύτερο νόημα της ζωής**, τον αμετακίνητο άξονα γύρω από τον οποίο στρέφεται ο «*καλός αγώνας*» μας. Είναι η χριστιανική μας ελπίδα, ο πόθος της βασιλείας του Χριστού, η φλογερή επιθυμία να απολαύσουμε το άρρητο κάλλος του προσώπου Του.

(Οι απόστολοι των Κυριακών, Τομ. Β΄, Αθήνα 2002, σελ. 369-380)

(Πηγή: apostoliki-diakonia.gr*)*